

LIDT OM WEYSES HUSHOLDERSKE OG TJENER

AF

ERIK REITZEL-NIELSEN

Komponisten C. E. F. WEYSE omtaler i sine breve, der fornylig er udgivet af Det danske Sprog- og Litteraturselskab, meget hyppigt sin husholderske KAREN og hendes mand, CHRISTEN GRAVESEN. Denne sidste virkede som tjener hos Weyse og hos vicebrandmajor og murermester THOMAS ANDREAS BLOM¹, der ejede ejendommen Kronprinsessegade 399 (nuv. nr. 36), hvis stueetage han beboede, medens Weyse fra 1825 og til sin død havde lejet husets 2den sal.

Brevene viser, at Weyse omfattede parret – og senere også deres barn – med megen venlighed og stor interesse, og at Karen og Christen på deres side øjensynlig gjorde alt for at være Weyse tilpas. Da Weyses plejesøn, FERDINAND SCHAUENBURG MÜLLER², der dengang var stiftskantor i Vallø, i et ikke bevaret brev øjensynligt havde dristet sig til overfor Weyse at kritisere Karen, svarede Weyse (22/10 1840), at „i en Ungersvendshuus er et Fruentimmer som Madammen quæstionis ikke en *simpel* Tjenestepige, men en Mellemting af en dito og en Huusholderske, der bør behandles med lidt mere egard, uden at derfor der gjøres Afkald paa den tilbørlige Respect. Enfin, jeg er meget tilfreds med den Maade, hvorpaa Alt gaaer sin regelmæssige Gang (paa faa menneskelige Bagatel-Undtagelser nær), og attraar ingen Forandring. Og saaledes som jeg behandler hende, bør ogsaa Andre gjøre“.

Karens virksomhed som husholderske hos Weyse var af en særegen karakter. Weyse var tidligt kommet ind på at have studenter som pensionærer; han opnåede derved at kunne bebo en rummelig og herskabelig lejlighed, uden at den kostede ham alt for meget³. Weyses forskellige husholdersker var, hvad middagsmaden angik, tillige at betragte som en slags restauratricer; de leverede efter akkord mad til de logerende og til deres gæster; og når Weyse var hjemme – i mange år var han de fleste aftener udbedt og havde i flere familier en fast

middagsaften⁴ – spiste han sammen med de unge. Til hjælp med det huslige arbejde havde Karen (og hendes forgængere) et pigebarn, ofte en pige fra Vajsenhuset.

Christen Gravesen – „Vertens og min felleds Serviteur“, som Weyse kalder ham i et brev 13/3 1840 – besørgede øjensynlig en del af indkøbene; af et brev 11/9 1839 fremgår ialtfald, at Weyse ved at efterse Christens „Udlægsbog“ har opdaget, at han er blevet denne 48 rdl. skyldig. Det hændte iøvrigt oftere, at både Christen og Karen måtte lægge penge ud for Weyse, der altid var i pengeforlegenhed, og de synes også at have ubetalte tilgodehavender fra de tidligere logerende og deres spisegæster. Desuden var Christen, der vel væsentligst var beskæftiget hos Bloms, bl. a. som ejendommens portner, bud og gjorde alt det grovere arbejde; at han også var beskæftiget i Weyses lejlighed ses bl. a. af et bevaret dagbogsnotat fra 5/1 1835 af den da 25årige F. Schauenburg Müller, hvori det omtales, at Weyse havde fået visit af en bekendt, og at de „holdt en Passiar om slibrige Materier, der i den Grad interesserede Tjeneren Christen, at han, for desto længere at kunne være Hører af denne yndede Gjenstand, undersøgte de mest forborgne Gjemmesteder for Støvet i min Kavai“⁵. Da vicebrandmajor Blom døde 20/11 1841, og familien Blom fraflyttede ejendommen i Kronprinsessegade, bortfaldt vel Christen Gravesens væsentligste indtægter, og Weyse var nu virksom for at søge af skaffe ham et levebrød. „Christen speculerer Dag og Nat“, hedder det i et brev 3/3 1842, „paa at faae en eller anden Ansættelse, og jeg har gjort mig Umage for at være ham behjælpelig; men allevegne ere Dørene lukkede eller barricaderede af fornemt-Protegerede“. Af brevene ses, at Weyse har søgt af skaffe Christen et embede som ligbærer og i den anledning talt hans sag for professor H. N. Clausen (3/12 1841), og ved en anden lejlighed oplyses, at han har skrevet til etatsråd L. N. Hvidt for at skaffe Christen en ansættelse som bud ved dennes rederi (3/3 1842).

Den 19/5 1841 fødte Karen på Fødselsstiftelsen en søn, der i dåben (25. s. m.) opkaldtes efter Weyse, idet han fik navnene FREDERIK CHRISTIAN EMIL GRAVESEN⁶. Den 31. s. m. vendte Karen hjem fra stiftelsen og havde barnet med sig, og Weyse blev straks begejstret for det „fromme Barn, der ikke giver en Lyd fra sig“ (3/6 1841), og som nu, sammen med moderen, daglig var hos ham. Faderen selv kunde ikke have følt mere stolthed eller større glæde over dette barn end Weyse gjorde. Karens „nydelige Unge“, skriver han f. eks. 10/9 1841, „gjør mig megen Fornøielse; naar han seer mig, smiler han, ja idag loe han ganske høit, og har særdeles Glæde over Musik.

Hænder og Fødder gaae paa ham, naar jeg spiller, og han følger mig med Øinene“. I sine mange breve til plejesønnen beretter Weyse om barnet og dets trivsel: om dets sygdomme – hvorunder Weyse som altid optræder som kyndig læge og anordner virkningsfuld medicin – og hans vaccination („der temmeligt stærkt angreb ham med sine 10 store Kopper“), om vanskelighederne ved at få ham vænnet fra („Han var ei at berolige, og har selv i Søvnne sukket den hele Nat . . .“), om hans ét års fødselsdag, hvor han fik „en Mynt i Sparebøssen“, om hans første tand, der belønnedes med 8 skilling i sparebøssen, og om hans første skridt: han „begynder nu at gaae saa smaaet allene, og pludder i eet væk“. Da barnet er ca. 5 måneder gammelt hedder det (14/10 1841): „Jeg fornøier mig dageligt over hans Fagter ved at høre mig spille. Karen kan da neppe holde ham, og tilsidst seer han paa sine Hænder og synger af alle Kræfter – NB just ikke i den diatoniske Skala, men med megen Udtryk i Ansigtet“. Weyses papegøje, „der ikke kan udstaae Barnet og ideligen vil det tillivs“, må nu finde sig i at blive forflyttet til et andet værelse, og et talende vidnesbyrd om barnets ophold i Weyses stue er efterskriften til et brev 18/12 1841: „I de store Klatter er Karen Skyld, der kom med sit Barn for at sige: God Morgen!“ I et brev 22/2 1842 til den tidligere logerende, THEODOR HANSEN⁷, lyder det ærgerligt: „Organisten fra Valløe [Weyses plejesøn] er da taget hjem igaar. . . og har ærgret Karen, fordi han tog saa lidt Notits af hendes Lille. Da jeg ved hans Ankomst presenterte den for ham, og han tog ham paa Armen, saae den Lille meget mistænkeligt paa ham og bemærkede formodentlig ikke megen Velvillie i hans Ansigt; kort, Munden trak sig graadfærdigt til Siderne, og jeg tog ham hurtigt paa Armen for at forebygge Bedrøvelsens Explosion“. Man har indtrykket af, at det ikke så meget var Karen som Weyse – der præsenterede barnet – der har ærgret sig over, at „den Smaae her hjemme“ ikke blev tilstrækkeligt beundret, skønt plejesønnen dog vidste, at „Karens nydelige Dreng, der er lutter Liv og Munterhed, er min bedste Fornøielse“ (brev 23/12 1841). Så op-taget var Weyse af Karens barn, at man begyndte at tale om, at det var ham, der var barnets fader. I et brev 14/1 1842 skriver han herom til plejesønnen: „Til Dit Livs Roser regnes . . . den Glæde, Du har over Dine Børns Fremgang. Har jeg dog, som aldeles uvedkommende Karens Barn, saamegen Glæde derover, som om Verden havde Ret i sin Paastand, at det var mit eget. Og i den Ulykke er jeg selv Skyld, idet jeg har talt om Barnets Glæde over Musik. Det er jo meget naturligt, svarer man med et sarkastisk Smil, „Æblet falder ikke langt fra

Stammen“. Dumbartler! tænker jeg og vender den bagtaleriske Flok Ryggen“.

Weyse havde i sit testamente af 19/3 1841 og i nogle tillægsbestemmelser af 23/8 og 5/9 1842⁸ bestemt, at Christen og Karen Gravesen efter hans død skulde have en del løsøreffekter (bl. a. senge, sengetøj, alt det i køkkenet værende kobber-, messing- og stentøj, spiseredskaber, ur m. v.); det var yderligere bestemt, at de skulde have et halvt års løn fra den ene skiftedag til den anden, og at Weyses universalarving, plejesønnen F. Schauenburg Müller, af boets nettoprovenu skulde udbetale 10⁰/₀ til Karen Gravesen, „hvilke Penge hun bør anvende til sin Søns Frederik Christian Emils Opdragelse“. Dette sidste beløb udgjorde 101 rdl. 3 mk.⁹.

En beskæftigelse med Weyses breve gjorde det naturligt at prøve, om det skulde være muligt at fremskaffe lidt fyldigere oplysninger om Karen og Christen, der jo efter deres erhverv hører til en befolkningsgruppe, der almindeligvis ikke har efterladt sig mange spor i samtidens arkivalier. Det viste sig, at der ad forskellige veje kunde skaffes ikke så helt få oplysninger frem, og da disse muligt kan være til nytte for andre, skal de meddeles her. Det bør dog understreges, at der ved en mere omfattende, men også mere tidkrævende efterforskning utvivlsomt havde kunnet nås flere resultater; men en videregående undersøgelse lå udenfor det, der var formålet med mit arbejde.

Christen Gravesen er født 26/12 1805 i Jylland (Thisted amt)¹⁰. 15 år gammel var han (26/10 1821) blevet tambour ved Københavns borgerlige infanteri¹¹, og 1/12 1828 fik han borgerskab som værts-husholder i København¹² og findes i vejviserne for 1829 og 1830 opført som øltapper med bopæl henholdsvis Aabenraa 241 og Borgergade 126. Han benyttede vistnok ikke dette borgerskab; ialtfald skriver han 8 år senere i et andragende til magistraten, at han endnu ikke har udnyttet det. Han findes ikke opført i vejviseren i årene 1831–33, hvilket formentlig beror på, at han nu er blevet tjener hos Blom. Ved folketællingen 1834 opføres han blandt dennes tjenestefolk som tjener og med bopæl Kronprinsessegade 399. I vejviseren 1834–38 opføres han som „Selskabs-Bud“ med adresser Borgergade 125 (1834–35), Myntergade 41 (1836–37) og Aabenraa 228 (1838).

I 1832 kom han, mens han var indkaldt som soldat ved 2. jyske infanteriregiments 3. kompagni, til skade ved et slag i hovedet og måtte to gange indlægges i garnisonssygehuset. Da han 4 år senere forgæves søgte borgerskab som marskandiser i København, anførte han, at hans „Helbred i den senere Tid saaledes har aftaget, at han

frygter for paa Grund af Svaghed at være nød til underdanigst at søge sin Afsked fra Corpset [o: Københavns borgerlige infanteri], der var det eneste, hvormed han ernærede sig og en talrig Familie“¹³.

Det citerede indeholder vistnok nogle betydelige overdrivelser. Han har næppe haft nogen „talrig Familie“ at forsøge, da han dengang endnu var ugift; og at han havde andet erhverv fremgår bl. a. af folketællingen 1834, hvorefter han er tjener hos Bloms. Hans sygdom har næppe heller været så alvorlig, som han afmaler den. I en langt senere ansøgning til magistraten (12/11 1842) nævner han, at den ham under militærtjenesten overgæede „Ulykke . . . har havt og stedse nu have saadanne betydelige Følger for mit nedbrudte Helbred, at jeg kun ved at unddrages personlig Arbeide derved nogenlunde kan see mig befriet for en brat Ende“¹⁴. Der foreligger fra denne tid en på magistratens foranledning indhentet lægeerklæring af 27/12 1842 fra den fung. stadsfysikus Hoppe¹⁵, der har undersøgt Christen Gravesen, og hvori det hedder, at Gravesen „ifølge Attest af Hr. Overlæge Gottschalk¹⁶ . . . har været behandlet for saa heftig Svindel¹⁷, at han under Anfaldene har maattet holde Sengen, som tilskrives Contusion af Hovedet og ansees for uheldredelig. Efter Forklaring har han fra den Tid af hyppigt, især ved Anstrængelser og Forkjølelser, lidt af stærk Svindel, der undertiden har været i flere Dage ad Gangen, men til andre Tider, naar han har holdt sig i Rolighed, er blevet flere Maaneder borte. Angaaende dette Tilfælde, der i Mellemtiden aldeles ikke giver sig tilkjende, kan jeg kun henholde mig til den Læges Attest, der har behandlet ham“¹⁸.

Det er svært at frigøre sig for den mistanke, at Christen har simulere; og Hoppes erklæring er i realiteten så intetsigende, at han vel også har haft en mistanke. Påfaldende er det i hvert fald, at Weyse intetsteds i sine mange breve omtaler Gravesens svagelige helbred – og Weyse var altid interesseret i sygehistorier og var henrykt over at doktorere både på sig selv og på sine omgivelser¹⁹. Heller ikke F. Schauenburg Müller har i sine dagbogsfragmenter blot en antydning om Christens skrøbelighed.

19/9 1836 ansøgte Gravesen, der da havde bopæl Myntergade 41, magistraten om bevilling til at drive borgerlig næring som marskandiser²⁰, idet han henviste til sit dårlige helbred og til, at han ikke har udnyttet den for ham i 1828 udfærdigede bevilling til at drive virksomhed som værtshusholder. Han anbefaledes, ved en påtegning på ansøgningen, af borgerkaptajn og kompagnichef Hansen, men magistraten resolverede 26/9 1836, at det ansøgte ikke kunde imøde-

kommes. Gravesen har antagelig kort efter søgt og fået sin afsked som tambour ved det borgerlige infanteri.

13/2 1838 blev der påny af magistraten udfærdiget bevilling for Gravesen som værtshusholder²¹, men heller ikke dette borgerskab synes at være benyttet. I vejviseren 1839 opføres han ganske vist som værtshusholder (Aabenraa 228), men ved kirkebogsindførslerne 1839 og 1841 (ved vielsen og ved sønnens dåb) kaldes han kun: tjener. I vejviseren 1841 opføres han som bud (med adresse Aabenraa 228).

Den 7/6 1839 blev han gift med KAREN KIRSTINE KOFOED, der var født 8/4 1815, og som fra omkr. 1836 havde været husholderske hos Weyse. Ved vielsen i Trinitatis kirke var Weyse forlover for Karen; Christens forlover var blikkenslagermester Jørgensen, Nyhavn²². Karen forblev som husholderske hos Weyse også efter sit ægteskab og var hos ham til hans død.

Om Gravesens forsøg på efter Bloms død ved Weyses hjælp at blive ligbærer – trods det skrøbelige helbred – eller bud er talt ovenfor. Efter Weyses død (8/10 1842) søgte han 12/11 1842 påny borgerskab som værtshusholder og ølhandler i København, da „det nu er høist nødvendig for min Families Fremtid, at jeg omsider kommer i en Stilling, hvor jeg kan sørge for mit daglige Udkomme“, og da helst i „en Næringsdrift, som jeg alene finder mig skikket til, nemlig Vertshuushold og Ølhandel“²³. Ansøgningen var bilagt to anbefalinger (der ikke mere ligger ved sagen), „tildeels fra det Sted, jeg i en Række af over 10 Aar har tjent“ – hvilket synes at vise, at han er kommet i Bloms tjeneste omkr. 1831–32 – hvoraf magistraten „naadigst kunne erfare, at jeg har udmærket mig paa det fordeelagtigste ved Flid, Troeskab, sædeligt og roesværdigt Forhold“, og han tilføjer, at „samtlige de Attester, der saaledes ere bleven mig meddeelte, ere udstædte af Mænd, hvis Paalidelighed den høie Øvrighed bedst vil kunne bedømme“. Den ene anbefaling har utvivlsomt været fra Weyse, der altid gerne efterkom anmodninger om at udstede sådanne. Christen Gravesens ansøgning blev 30/1 1842 bevilget af magistraten, men borgerbrevet er først udstedt 22/4 1843.

I skrivelse af 13/12 1849 meddelte værtshusholder Christen Gravesen magistraten, at han nu agtede at nedsætte sig som restauratør, hvorfor han anmodede om, at hans borgerskab af 22/4 1843 som værtshusholder måtte blive forandret til et restauratørborgerskab²⁴. 17/12 1849 ændrede magistraten hans borgerskab til et spisevært-borgerskab, og Gravesen drev herefter, bistået af hustruen, der jo fra sin tjeneste hos Weyse var fortrolig med at have spisegæster, en

restaurationsvirksomhed, først fra sin daværende bolig, Gråbrødretorv 98, senere fra Amagertorv 27 (= Gl. Amagertorv 37), 1. sal, hvortil han flyttede 1856. Carl Thrane fortæller, at „det blev en velbekendt, meget besøgt Forretning, „Gravesens Restaurant“, af solid Art“²⁵.

Christen Gravesen døde 25/11 1860 af et slagtilfælde på sin bopæl Amagertorv 27 og begravedes 2/12 s. å. fra Helliggeist kapel²⁶. Hans enke fortsatte – uden borgerskab – restaurationsvirksomheden, der 1862 henflyttedes til Lille Kirkestræde 5, stuen. Hun synes indtil 1873 at have drevet restauranten, der derefter, under hyppigt skiftende adresser²⁷, videreførtes af den næstældste søn, CARL JOHAN GRAVESEN, der sidste gang ses opført i Københavns vejviser 1889.

Efter Christens død begærede enken 30/11 1860 at hensidde i uskiftet bo i henhold til § 18 i arveforordningen 31/5 1845 med de fem børn: den mindreårige Frederik Christian Emil Gravesen – der var repræsenteret ved sin kurator, fuldmægtig, exam. jur. Bagger²⁸ – og de umyndige: Carl Johan Gravesen, Clara Elisa Gravesen, Caroline Wilhelmine Gravesen og Henriette Nicoline (Henny) Gravesen. Magistratens tilladelse til hensiddende i uskiftet bo forelå 20/12 1860, 22/12 s. å. indbetalte enken rekognitionsgebyret (12 rdl.) til skifteretten, overfor hvilken hun på tro og love oplyste, at boets værdi androg 2000 rdl.²⁹.

Karen boede sine sidste år Frederikkevej 2 i Hellerup (Gentofte sogn), hvor hun døde 13/10 1897. Boet efter hende blev 11/1 1898 udlagt for begravelsesomkostningerne til datteren, ugift fuldmægtig HENNY (HENRIETTE NICOLINE) GRAVESEN, adopteret DIDERICHSEN, der havde bekostet begravelsen³⁰. Det oplystes, at der i boet kun forefandt 100 kr. af en livrente, og at bohavets værdi ikke oversteg 50 kr.; begravelsen havde kostet 250 kr.

Sønnen Frederik Gravesen, som havde været Weyse til så stor glæde i hans sidste leveår, fik 11/10 1870 borgerskab i København som cigarfabrikant (ansøgningen ses ikke bevaret i stadsarkivet, hvor der kun findes en vandelsattest af 10/10 1870; muligt har der ikke foreligget en skriftlig ansøgning)³¹. Han kaldes i Københavns vejviser løjtnant (formodentlig i borgerkorpset) og cigarfabrikant, fra 1886–91 kun løjtnant. Han ses sidste gang opført i vejviseren 1891 (med adresse Frydsvej 2).

NOTER

¹ 1771-1841, søn af hørkræmmer i Kbh. Niels Pedersen Blom (borgerskab 23/12 1767) og Birte Pedersdatter. Blandt hans sønner var den senere kendte tømremester, etatsråd Julius Blom (1815-1900). Slægt se Slægtstavlesamlingen 1932.12.

² 1810-51, søn af hosekræmmer i Kbh., senere silke- og klædekræmmer sst. og senest bud ved Sø-Assurance Compagniet Jens Christensen Müller (1773-1837) og Mariane Henriette Schaumburg (1781-1868); han var 1839-46 kantor og informator på Vallø stift, fra 1846 til sin død sognepræst til Endeslev og Vråby menigheder. Efterslægten kalder sig Schaumburg-Müller, jf. Slægtstavlesamlingen 1932. 84-85. - ³ Blandt Weyses pensionærer var institutbestyrer, cand. theol. Chr. Fr. Harder (1813-78), forfatteren og præsten Hans Peter Kofoed-Hansen (1813-93), præsten Frederik Ferdinand Biering (1813-79), organist Søren Hartmann (1805-1909), arkitekt og murermester Niels Hartmann (1818-68), adjunkt Theodor Hansen (se ndf.), præsten Lauritz Regnar Tuxen (1810-75), præsten Johan Theodor Sophus Krohn (1823-65), forfatteren og kancellisten Frantz Johannes Hansen (1810-52), præsten Johan Nikolaj Lange (1814-65), amtsskriver og toldforvalter Peter Johan Wilhelm Kellermann (1776-1862), handskefabrikant Olaus Christian Kellermann (1779-1862), lægen Thomas Buntzen (1776-1807) og kriminalretsassessor Johan Jacob Buntzen (1805-56). Om forholdet mellem Weyse og hans logerende se bl. a. J. M. Thiele, Af mit Livs Aarbøger 1795-1826 (1873). 80; P. P. Jørgensen, H. P. Kofoed-Hansen (1920). 48f., C. Thrane, Weyses Minde (1916). 28f., 39, 44, 53, 118f. og 156 samt F. Fenger i Fra Holbæk Amt IX (1915). 59. - ⁴ jf. H. Topsøe-Jensen, H. C. Andersen og Henriette Wulff I (1959). 11. - ⁵ Utrykt. Afskrift af dagbogen i familieej. - ⁶ Fødselsstiftelsens dåbsprotokol 1839-43 nr. 418. - ⁷ 1816-98, søn af forpagter af Aastrup Niels Hansen (c. 1778-1839) og Sophie Elisabeth Ortwed (1776-1829), 1841 cand. theol., 1846 adjunkt i Sorø. - ⁸ Medens testamentet er oprettet for notarius publicus i Kbh. er de omtalte tillægsbestemmelser uformelle optegnelser i et lille gult skriveskifte (i privateje). - ⁹ Landsarkivet f. Sjælland, Hof- og Stadsrettens executorboer, fortegnelse 16 nr. 5. - ¹⁰ Kbh. Stadsark. Borgerbrev 22/4 1843; 2. sekr. 3780/1842 (ans. 12/11 1842). - ¹¹ Ophævet ved lov 28/5 1870 om ordningen af Kbh.s væbning. - ¹² Kbh. Stadsark., ansøgning 19/9 1836 i 2. sekretariats sag 3628/1837. - ¹³ Kbh. Stadsark., 2. sekr. 3628/1837. - ¹⁴ Kbh. Stadsark., 2. sekr. 3780/1842. - ¹⁵ Børge Anton Hoppe (1796-1865), læge ved Opfostringshuset, 1832 adjung. stadsfysikus i Kbh. - ¹⁶ Hans Christian Magnus Gottschalk (1798-1870), 1839 bataillonskirurg, 1842 tit. overlæge. - ¹⁷ 0: svimmelhed. - ¹⁸ Kbh. Stadsark., 2. sekr. 3780/1842. - ¹⁹ Jf. Sven Lunn i Dansk biogr. Leks. XXV (1943). 466, hvor det oplyses, at Weyse alene i året 1842 skrev 108 recepter til Hofapoteket i Kbh. - ²⁰ Kbh. Stadsark., 2. sekr. 3628/1837. - ²¹ Kbh. Stadsark. Borgerskabsprot. 1838 s. 82. - ²² Trinitatis kirkebog. - ²³ Kbh. Stadsark., 2. sekr. 3780/1842. - ²⁴ Kbh. Stadsark., 2. sekr. 3189/1849. - ²⁵ C. Thrane, Weyses Minde (1916). 167. - ²⁶ Helliggeist kirkebog. - ²⁷ Til 1880 Lille Kirkestræde 5, 1881-84 Købmagergade 37, 1885 Nørrebrogade 83, 1886 Fredericiagade 15, 1887-88 Østerbrogade 6A, 1889 Frederiksgade 62. - ²⁸ Senere prokurator Dines Carl Christian Bagger (1835-93). - ²⁹ Landsarkivet f. Sjælland, Hvidebog 1860-62 s. 89 nr. 2116. - ³⁰ Landsarkivet f. Sjælland, Nordre birks skiftesager 296-1897/98. - ³¹ Kbh. Stadsark. Borgerskabsprot. 1870 s. 694.